Sjöräddningen av Albin König. (Utdrag ur skriften Långöraminnen)

Det är en kall decembermorgon år 1939. Vinden blåser hård kuling från ONO. Morgonkaffet är avklarat och jag begiver mig till brygghusknuten för den sedvanliga överblicken över havet. Då från NO hörs en ångvisslas hesa tjut – nödsignal.

Jag vänder blicken mot Torhamns udde och upptäcker där ett stort ångfartyg onormalt nära land mellan Torhamns udde och Sandhamn. Jag springer ner till lotshuset.

I tornet träffar jag båtsmannen, en yngling från Karlshamn, och lotsförman Thorens son Einar, samt några andra karlar. Lotsförman Thoren tjänstgjorde sina sista år på Långören sedan Inlängans lotspassning indragits.

Ingen lots var hemma, dom hade följt med konvojen mot Kalmar föregående eftermiddag. Vi höll skeppsråd och bestämde att båtsmannen, Einar och jag skulle med lotsbåten begiva oss ut till haveristen. Vi hade det kämpigt i den grova sjön men kom lyckligt fram till det grundstötta fartyget.

Det visade sig vara ett finskt fartyg, namnet har jag glömt. Fartygets akter pekade rakt mot vinden och höga vågor svepte längs båda fartygssidorna och gjorde det omöjligt att komma nära någon sida.

Fartyget hade lyckats sjösätta en livbåt och denna låg förtöjd vid fartygets för, den enda riktning man kunde närma sig fartyget ifrån. Även vi fick en lång förtöjningstross från fartygets för och förtöjde cirka 40 meter från fartyget.

Sedan började det besvärliga och riskfyllda arbetet med att få besättningen i livbåten. Från fören hängdes ut en lina på vilken besättningen fick äntra ner och försöka hamna i livbåten, vilken förde en yster dans i den svåra sjöhävningen. Svårast var det för förste man, som inte fick någon hjälp nerifrån. När halva besättningen var i livbåten halades denna över till lotsbåten där dom togs emot. Sedan upprepades proceduren tills alla var i lotsbåten.

Så återstod hemfärden vilken även den gick bra. På Långören togs besättningen om hand av militären för vidare transport till Karlskrona. Besättningen bestod av 20 män och två kvinnor. Något erkännande för vår insats blev det inte, inga medaljer, ingenting. Under mina 35 år i Lotsverket har jag sett belöningar utdelas för mindre insatser. Jag var vid tillfället 16 år. De andra två i 20 årsåldern.

Fartyget var lastat med pappersmassa, när papperet blev blött svällde det och sprängde sönder fartyget som blev vrak.